

SINT

šovák číslo osm
prosince 1945
fotografie na titulní straně - RANČER

Zde nalep
přiložené foto

KAMARÁDE - KAMARÁDKO,

právě se ti dostalo do ruky 8. číslo Šosáka, který je jak stojí v záhlaví šlápotami oderských Slabochů a jejich kamarádů.

Do dnešního 8. čísla stál v čele neprevidelná redakční rada /Lejdy, Tom, Tonka, Dany, Mikina, Rančer, Balvan aj./ Tans Slaboch.

Od 9. čísla tomu již tak nebude. Neboť novou šéfredaktorkou Šosáka se stala Lejdy z USP /Unie států prajzkých/.

Proto, drazí psavci, posílejte hned od zítřka všechny své básně, povídky, písně, reportáže, kresby atd. na Lejdyčinu adresu. Ten, kdo její adresu nezná, nechť si o ní napíše Hensovi.

Ahoj

Váš ŠOSÁK

/A nakonec bych chtěl tak nějak osobně poděkovat všem, kdož čímkoliv přispěli do Šosáka, neboť bez Vaší pomoci bychom nikdy nemohli napst na titulní stranu číslo osm. Tedy díky a zas někde venku Ahoj. Tans Slaboch/

Fouknou-li na vás větry, fujašice
ti pískance, at jsou to jenom
stříbrné.

Severovýchodních
ang od 1.1.1976 nahřzeno!

Šosák

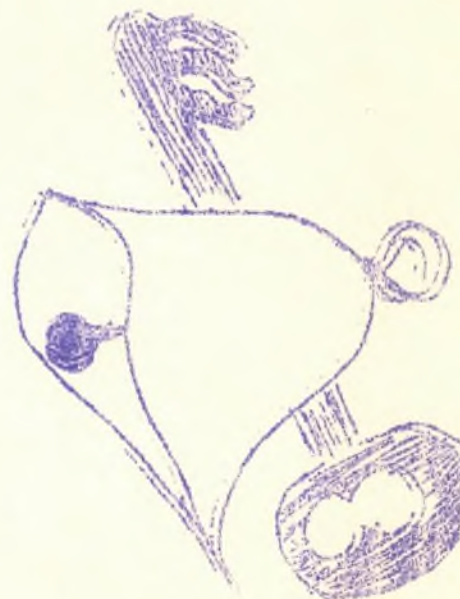
preje všem trapičkám v r. 1976

Lejdy

Lejdy před námi dle chuti

Modrou oblohu, suchou zeleň

NEZAPOMNEŤ, ŽE LOUČIME-LI
SE S NĚKĚM, I UZ BYL DOBRÝ
NEBO NE, NEŠTĚ ZAPOMENOUT
NA DOSTAČNOST!!!
NA SILVESTRA SE TRDÍ UKAZE
KDO NEZAPOMÍNÁ A KDO SE
ZAPOMÍNÁ!!!

Pár citátů od Sliwa

Jakmile jen člověk otevře jednou oči, nemůže už nikdy spát pokojně.
Pierre Reverdy

Chci-li složit báseň či píseň musím přitom květ sněho se smát,
jen nezůstat lhotejný...
Sliwa

Měřit jedno tkemí srdcečních úderů pracovní právo a povinnost
lidí, úder srdce - peníze budoucnosti, hlad a zdraví - účetní
kníha a radost, jasné oči - stvrzenka.
Chlebníkov

Podnocení

Slnce se rozpilo
na píjaku
modrý oblohy.
Mezi škrábanci
kouře komůru
byla jeho kůže
nejkrásnější.

Řeka

Řeka nad kolena,
zvláštní dovolené
klouzevý kasení
objímání dlaněmi
chybně krok
kousek od břehu
pokaždý se takhle
povědu.

Napětí

Nárazy minut
o ciferník života
ve mně probouzí
něco
že mám
někam jít.
Ano ta cesta,
je nečasovaná
právě zvoní
budík.

Tři básně od Kazatele.

K D O S I

Dva veliké, modré kotouče mi zastoupily cestu. Byly velké, čisté
a široce se na mne usmívaly: "Poď si hrát."
Malá baculeťá ručka me zatahala za rukáv a už jsme šplhali po
slunečném paprsku na první mráček. "Kdo jsi?" "Tulák", řekl jsem
a nechal se unášet nekonečnou oblohou dětských snů a přání.
Dlouho jsme si hráli, až jsme měli ruce unesené od nebeské modři
a na nose sněhobílá čepice mráčka.
Na jednou oblohu kdosi zakryl černým pláštěm. Prší. "Neplač, já
zase nikdy přijdu."
VAJGL

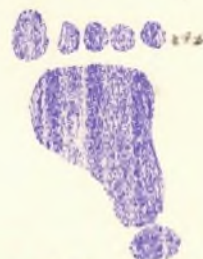
SUTR KANADE

Národ trampský se zvolna stěhuje do akustických sálů, kde organizovaně naslouchá reprodukovánému zvuku kytar a blesků, kterých by si bez mikrofonu snad sni nevsímal, nadšeně tleská. Řekli mi jednou bývalý tramp: "My teď moc nejezdíme. To víš, máme kapelu, hrajeme, zkusíme a v sobotu je to nejlepší. Máma na to celý den..." Možná, že tomuto faktu někdo neverší; já jsem si to uvědomil až na jednom soaré, kde dáma ve večerních šatech řekla do mikrofonu: "Jak se tak dívám, jste taďa všichni trampové..."

~~~~~

JOHNY

... A V SOBOTU

- se mi zdál takovej divnej sen. Neměli jsme už co pít, a tak povídá Mirek: "Kluci, prosím vás, sjedte někdo do pohostinství pro rum, já mám v Cortině málo benzínu!" Nastartoval jsem svého Mercedesa, protože ostatní již příliš mnoho vypili, a odjel jsem. V útulném venkovském hotelu jamajský rum neměli, a tak nezbyvalo, než koupit Napoleona. Vzal jsem raději čtyři láhve, k ránu bývá žízeň. Když jsem opět zaparkoval u ohně, luďák právě doléval do skomírajícího vadiče petrolej. Pracoval opatrně, leč přesto se mu podařilo zakopnout. Řásem bylo kolem světla habaděj. Luďák hořel opravdu dobře. Ani nevím, kdo ho uhasil. Pozoroval jsem právě v té chvíli krásný obraz našeho campu, ozářeného mihotavým ohněm. Jak je to krásné, myslel jsem si. Ta řada nablýskaných automobilů, lehký pach benzínu a páleného lidského masa, kolem malebně rozložení má kamarádi v těžkém opojení a opodál vzrocná stavba naší skromné letní vily. Ano, prolétna má klavou, pro tyto krásné chvíle v přírodě bych byl schopen třeba i chodit pěšky.

Ale už se kolonno shromažďovali kamarádi a rvali mi Napoleony z ruky. S úsměvem jsem odháněl ty milé chlapce, leč měl jsem smůlu. Devíticentové kóčka mi vypadla z ruky a úsměv stuhl na rtech. Mirek mi blápl na oko. Zdeněk vyrazil těžné lano ze svého sedáčka a přivázal mě ke stromu, zrovna naproti televize. S hrůzou jsem byl nucen sledovat starý český film, který už jsem viděl devětkrát. Aby si mě pojistili, dali mi párky do očí. A já viděl, jak začíná otvírají láhve. Leď...

ry a neřhávají zesilovací aparaturu, Opodál stále ještě četnal bu-
dák. Co mi zbývalo? Povzru jsem střízlivěl a pozoroval ty nevinné
chlapecké hry kaparádů.

K ránu mě odvázel. Ulehl jsem otráveně do vozu a zachumlal se do
peřin. Ještě než jsem usnul, doleřilo k mým uřim suché praskání ho-
řící vily. Ale to se mi možná jenom zdálo.

SV. TS BO3 z Hájce

Konečná stanice

Zralok cenil své floky na řhavé slunce
stará lavice už dávno neslyřela slova lásky
culí se na mě stín semařeru
já však mám myřlenek pinou hlavu
jak dostat se domů

kdyř kapsa zeje prázdnotou.

Zbytek řemenu, dřívě dobrý sluha usky
uř nedře, nemá co by těř.

Tak řlapu po rozpadlých koleřích
prařce po paměti počítám.

Krvavý mozol ulěřá do peřin hor
světla měřta mi vyřítá-

- kde jsi zas celý rak?

Slim

TI GO VYBLEOLI

Dalí stranou
rozřřenou
málo pranou
potem slanou
počmáranou
na památku
kořili.

Peř v Lucerně
či v taverně
sedí věřně
kdyř moderně
/řart nádherně/
pará řosnu
spuřtili.

A nad bednou
zvolna řednou,
s myřlí jednou
neposednou
se nezvednou-
to by se moc
zpuřtili.

JOHNY

CIVILIZACE

Vlak houk
kouř fouk
do louk
pavouk
vykouk,
kdoře
se to řítí

I brouk
se kouk
Pavouk
ho ztlouk
a vsouk
ho hned
do svých řítí

Tak houk
a fouk
ponouk
k dobrému
zařítí

JOHNY

RAHAN

Věř mi drahý příteli, je těžké být dobrým člověkem a to ještě nehovořím o tom být skvělým trampem, přitom stranou ponechám doslovný výklad nebo chceš-li překlad slovat TRAMP.

To ti přijde, proč by taky nemělo přijít, ráno, vstaneš, spálíš si jazyk horkou kávou, kterou z lásky ti uvařila matka, milenka, manželka, dcera..., oholíš se, jdeš dolů pro noviny a objevíš mezi listy svého deníku kancelářskou obálku. Noviny už nečteš, jazyk už nepálí.

Do rukou dají ti flintu a řeknou běž. Pochopitelně, že si neodpustíš, abys nepřisahal věrnost a tak dál.

Z TRAMPA se má stát člověk, stoprocentní muž. Uvažuješ, jestli jsi schopen té zpětné obrody, ty, který miluješ /i když je to sentimentální/ svůj lidma dobytý a zbitý lesík, řeku. Vzpomeneš na své lesní básničky, na Houlu mýchajícího prstem ve hvězdách... Míchej Houlo, míchej, poprosíš. Eztoč tento svět do obdivuhodné rotace, v níž se opijem a s rajnovou opicí, po té jízdě, budu v sobě vidět člověky.

Ležíš v zákopu, vzpomínáš; Kde asi v tuto chvíli straší Johnny. Ponechal si v ruce ono kvítko, jež našel na Idahu? A to již po čerstvě vyhrabané hlíně zákopu pajdají další. Mezi nimi Balcar, který se znovu vydává na dávno ztracený Island, svůj Island. Jde a nevádí mu, že se už tolikrát přesvědčil o ztrátě toho snu. Vždyť je válka a v té nevádí nic, nebo skoro nic? A co se sny při zteči?

Na kopečku hlíny zády opřen o hrobařika sedí Marko. Je neklidný. To ten červ ho znervózňuje. Kdo vymýšlí jména brouků? Proč nemůže být každý sluníčkem sedmítečným? "Ale, Marko," skáče mu do myšlenek Dany, kterou jartěživ neviděl. "Proč by nemohl být hrobařik bedrunkou? No, řekni. Ten tam chce celý svět rozbit bombou, s níž milovala se tisíc nocí jen prázdná smrt. A hled naprevo, ten voják sní o tom, že až bude pařba jeho pušky jeden velký zářez, bude generálem. Tak řekni, můžeme chtít, aby byl hrobařik bedrunkou? Můžeme?" Marko se směje...

Je noc, nemůžeš usnout. Zpěv děl, brebtavý otčenáš samopalu kdesi zblízka tě tolik ruší. Jsi na pokraji zhroucení. Tma ti sebrala ten kopeček hlíny před tebou, na němž spoza zavřených víček pozorovals své lesní muže a dívky s kapkou rosy ve vlasech. A nebo to už byla krev? Je tma, plná tma. Bodejť by ne, když se nažrala tvými touhami, sny, přáteli z hlíny. Máš baterku, říkáš si. Rospárej ji břicho. Buď Jonásem! Padni mi k nohám velrybo!

Kužel světla hledá ty tvé človičky. Nic! Kupodivu jen hrobařik zde zůstal. Že by na někoho čekal?

tupý úder do zad. Reč, které nerozumíš. Ty hlupáku, hledáš přítele a našel jsi-vraha? Tvá baterka tě prozradila. Leží na zemi, svítí kamsi dopředu. Hrobařik se dal do pohybu! Ruce máš za hlavou, klečíš na kolenou a čekáš na smrt.

Jednou, to už je strašně dávno, povídal jsem na osadě, že chtěl bych usírat s botama na nohou a navíc někde v lese, kterému vděčím za vše. Tento sen se mi alespoň v hrubých rysech málem splnil, jen ten cizí voják je tu jaksi navíc...

Nebudu to už můj drahý příteli prodlužovat. Ten voják si uamyslel dovést měk svému veliteli a já ho při jednom jeho špatném kroku ubil čáhnale rukama. Bil jsem do obličeje a tuším, že to byla žebra, jež křupala pod kováním vojenských bot.

Pak utekl jsem kamsi bokem z této války, avšak své lesní muže jsem do dnes nenašel, a to jsem byl i na tom nejšpinavějším nádraží, o němž upíval. Dávno tomu již, Sint.

Až dnes jsem objevil tebe a věř mi, drahý příteli, je těžké být dobrým člověkem a to ještě nehovořím o tom, být skvělým trampem, přitom stranou ponechám doslovný výklad, nebo chceš-li, překlad slova TRAMP.

Svým lesním mužům i dívkám z osady Slaboši a kamarádům Houlovi, Sintovi, Balcarovi, Markovi a ještě navíc pro Dany z T.O. Sirius

WANS Slaboš

OSUMADVACET

Vytřískaná vechtrovna na mrtvý trati s číslem vosumadvacet. Celej den padal sněh a na tej trati ho bylo už dobrý tři stopy. Celej den sem šel a nechával ve sněhu tmavý díry a teď mi ani nepřišlo, že ani v tomhle zatraceným baráku nenajdu ždíbec tepla, ani hlt pálivý kořalky, ani žvanec tvrdýho chleba, ani útržek soucitnýho pohledu, co je jak značkanej dlouhovej úpis. Prostě nic. Najednou sem neviděl vočima před seba, toho vosumadvacátýho prosince, vosumadvacátýho roku... Možná sem brečel. Tak divně, jakoby na to někdo čekal, něco ve mě, co už pomalu nejsem já. Prostě sem měl mokry řasy a mokrou tvář. Nad tím číslem vosumadvacet... To bylo tenkrát v Montaně. Táhli sme to tenkrát s partákem po takovejch prázdných kolejích, kerý byly prázdný jako naše kapsy, po tom vobrovským flámu, kerej trval celejch vosumadvacet hodin. Utíkali sme před vším na světě a taky sami před sebou. Celejch vosumadvacet dnů jsme zdrhali, flákali se po kolejích, spali pod mosty a procházeli tunely. Zkoušeli jsme utýct vývěrný směle co se nás držela jako kletba a zvoštávala pořád v našich vočích, kerý z toho už začaly šilhat.

Když jsme viděli jak si lidi jen tak spokojeně žijou a nepotřebujou dělat víc, než co dělaj, aby to měli takový. To my ne, to my holt teda nevěděli, nebo nám nikdo nikdá neřek, jak na to. "I když je to prej tak směšně jednoduchý." Užírali sme se hloupými sny a šli pořád tam, kam vedla silnice. Přicházeli a vočházeli. Vočházeli a přicházeli. Měli štěstí v neštěstí a neštěstí ve štěstí, kerýho taky nebylo moc. Až jednoho špatnýho dne nás zastavil ten kýčovitej plakát Schell Petroll company. Hledali šoféry a lidi bez práce. Hledali nás dva a kromadu takovejch jako byli my dva. Dali nám kvartýr, dvě železný postele, umyvadlo a kus jistoty. Alespon na čas to vobrovský štěstí, ty strašně krásný slova. Bejt doma. Jít domů. Tak sme si to říkali. Doma se uvidí, doma tohle uděláme. Doma si to přeberem. Když šli partáci chlastat do kantýny, my říkali: "Dem domů, máme tam práci..." Vosumadvacet tejdna sme kočárovali ty Porčovy cisterny a bylo nám fajn. Pomalu se už scházely prachy na další cestu, někam kdy by to domů znělo ve trošku líp, protože džob to byl dobrej a sypal, zrovna jako teď ten sněh, kterej padá celej den. Tenkrát toho posledního, vosumadvacátýho dne si to Ben hasil s plným nákladem tý prokletý nafty, aby už to měl za sebou, když se pod ním urval sráz nad tou velkou strží. Ta jeho kára byla z fleku v jednom plameni.

Chlapi z čet dělali co mohli, ale ty vpříčený dveře, ty vzpříčený dveře. Viděl sem, jak se plameny milují s Benym. A viděl jsem jeho tvář a jeho voči. Nebyly to voči. Byl to můj osud. A náš společnej osud, protože my ojakživa všechno dělali spolu. Třeba mě vočsoudíte... Nikdy sem docela nevěděl, proč sem to udělal a nikdy sem si to nevyložil. Ani soudci ne. Vytáh sem ten starej revolver po tátovi a strčil do těch plamenů, aby Ben, sakra, aby Ben tak dlouho neviděl, neviděl že už nikdy nedojede domů. Dostal jsem za to vosumadvacet let. A teď máš zas to číslo před vočima. Tu vosumadvacítku, která nikomu nic neřekne. Jenom mě a těm, co vo tom ví svý. Jo, ještě něco. Benymu bylo tenkrát rovnějch vosumadvacet let. Je vosumadvacatej prosinec. A celej den padá sněh.

MAFKO

Z ŠAŠÁKOVY DRUHÉ KAPSY

DILEMA

V království vyšel nový zákon.
Šašek vynalehl si na něj vtíp.
Král dal pár lidí popravit
a šaška taky.
Ať lije král!

A nebo šašer?

Celý národ nad tím bádá.
Jen sedlák nějak neměl čas.
Musel v potu tráře dřít.
Aby mohl krále uživit
- a všechny šašky k tomu.

Belcar

STAVĚNO Z NĚHY

Až hluboko pod kořínky trav
musí své nohy rozkročit dům
chce-li zde pobýt dlouho.

Ale milenci nezbají
starých pravd cementu -
Bez ležení bez základu bez dechu
připnou hned střechu k obloze
a teprve pak
něco nejasného
sem - tam
lutí

Když je pak vyprostí z trosek
je už i transplantace srdce
časť pro kočku - -

Luča

Jazz

Máš voči jak
trubky pana Armstronga
každý dívá se jinam
každý dělá si co chce
a přece - je to hezký
skoro jak ten jeho jazz
jak ten jazz.

Hans Slaboch

Kulka

Kulka vyletí s hlavě velmi snadno
a je zcela zbytečná
křičet na ni:
"Stůj nebo stěelím!"

A tak si ten šedý kousek clova
rotuje
hvízdá

a má zcela specifický názor na to
co je to

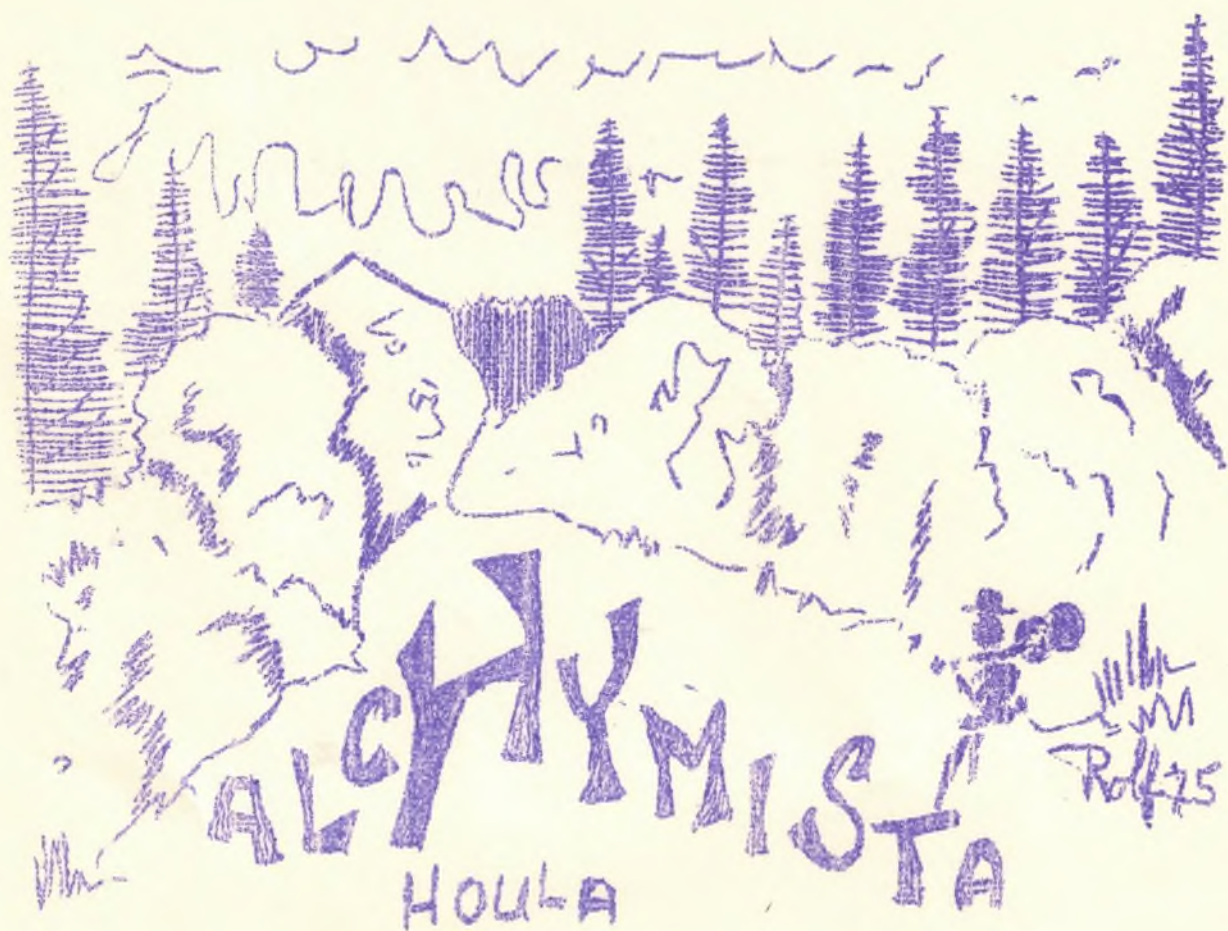
Šlo v ě k .

BELCAR

Z "Šašákovy druhé
kapsy", tak se jmenuje
je nová rubrika a vy všichni můžete ihned
posílat tvorbu trampů z netrampskou
tematikou.

Hans Slaboch

Hej, alchymisto,
 namičej mi osud.
 Do krivule nalej špetku vína
 přidej tabákový sliny
 a taky trochu potu.
 Pak vezmi zkumavku
 a ženskou mizou,
 svař jina ohni dobrodruhá,
 rozemel kousek žen-šenu,
 vhod básníkovu duši
 a okořen rudou krví.
 Všechno sesyp či slej
 a vař
 a michej
 dokud nezačne bouře a z dýmu
 se nevynoří obrys
 trempa.

0000

V životě je to velmi špatně rozděleno; všiml jsem si například, že na tomto světě sice každý dostane svůj díl zmrzliny, ale bohužel ho dostane v létě a chudák v zimě.

CITÁT -
PAPRSEK

BAT MASONERSON
scheriff DODGE CITY

VYKRADENO

Tentokrát z 1. čísla OBŠTASTNÍKU,
který vydávala Tapa z Brna

Oheň

A budu vám vopakovat
takovou vonšelou pravdu:
vohěň je dárcem života

A vzpomenu přitom
na Prométhéa -

kuhárky na tápě tře jmeno vat
vandráky za mřížema
ztroskotance nad hrobem...

Všechny ty pochybné existence-
jak stojí psáno
v lejštech

Postavte však před ně
ohěň -

To už nejsou
jenom lidi

jsou zpítý
neviděným
neslyšěným

SINT

Stopy

Jednou mi můj kamarád napeal do
cancáku heslo: "Kdo to nezná,
ten to nepochopí, co nás věčně
táhne z města ven. Až si jednou
najde naše stopy, možná že pak
bude překvapen". A je to heslo
pravdivé, o tom jsem se už moc-
krát přesvědčila, protože ono je
to často velké překvapení. Vždycky
se nedo jde k lidem, kteří hrají,
zpívají, uvaří ti čaj, pozvou tě
k ohni a jsou hrozně kamarádští.
Ty stopy vedou také k místům, od-
kud je už zdaleka slyšet křik a
nadávky, takové ty docopravdy ne-
pěkné nadávky, a když přijdeš,
bliž vidíš třeba kluky, kteří se-
kají do živých stromů, kluky,
kteří třeba zabijí a snědí ho
a myslí si, že jsou hrozní hrdi-
nové. Ty stopy vedou často taky
do hospody, kde ti kamarád, který

ukazuje na hustě popsaný tácek a šibalsky mrká očima, čekne: "Víš,
proč nosím barvu khaki? Aby mě nebylo v přírodě vidět!" Už dávno
žádné stopy nehledám. Každý si představuje trampování jinak, já vím.
Jenom mě mrzí, že se pak kouká na všechny stejně opovrhlivě.

Fred - Vršava

PRVNÍ VANDR

A tak jsem už zase tu! Voprášil jsem z telete více prachu než bývá
zvykem, dal dohrónědy i těch pár švestek se kterýma jsem se toulal,
i pohory žíznily, po dobrým voleji a troše butalínu. Dal jsem jim po-
čem toužily, aby dobře šlapaly, sbalil co se dalo a vyrazil jsem tra-
dičně jako dávno přetím s Bobem na svůj první vandr.

Cílem naší cesty bylo půlnoční setkání na Grunnyho campu. Cestou jsme
se trochu zatoulali na Jakarty, které mne dost zklamaly. Nesou na
svých černých bedrech více chat, než bylo v tomhle kraji zvykem.
Ale co, lidé jdou s dobou a nás vytlačují ze všech možných děr. Ale
vůde se nedostancu!! K večeru jsme se docourali do Heřmanic a v no-
ci jsme šli na Prekovu mohyly, kde jsme každý za sebe dali kousek vo-
šoupaný svíčky, kterou jsme vodkudsi vyhrabali.
A tak se pomalu zakusují do toho našeho trampského života, který mi
začíná více chutnat, než před těma dvěma dlouhýma rokama.

Tak šhoj na dalších vandrech!

T.S. Pedro

Špinavý nádraží Sint

Na špinavém nádraží čekám na svůj vlak
Na špinavém nádraží čekám na svůj další vlak
Po té prašné cestě žitím dostal sem chuť na panák

Na špinavém nádraží naj k pití jen blues
Na špinavém nádraží ze sklanicí páchne blues
Kdo napil jeho tónů nechal tady srdce kus

Na špinavém nádraží proč bych říkal ne
Na špinavém nádraží nechci ani říkat ne
Když je k čertu srdce prázdný tak aťho kus upadne

Na špinavém nádraží kymácí se svět
Na špinavém nádraží se mnou zatočil se svět
Po vobloše něhle kráčím hvězdy můžu převracet

Na špinavém nádraží zas už cejtím zem
Na špinavém nádraží vobjímám tu drsnou zem
Bláto na rukách mě říká že já přece patřím sem

Na špinavém nádraží svou chci špinu smejt
Na špinavém nádraží navždy chci svou špinu smejt
Mít na duši prádlo čistý a na cesty novéj glejt

Handwritten musical score for the song. It consists of four staves of music with lyrics written below. The first staff has a treble clef and a common time signature. The lyrics are: "Na špinavém nádraží čekám na svůj vlak." The second staff has a treble clef and a common time signature. The lyrics are: "Na špinavém nádraží čekám na svůj další vlak." The third staff has a treble clef and a common time signature. The lyrics are: "Po té prašné cestě žitím dostal jsem chuť na panák." The fourth staff is empty. Chord symbols are written above the notes: C, G7, C, Am, F, C, Dmi, G, Dmi, G7, C, G, F, G, C.

To jsme šli s kamarádem okolo kdovíjaké samoty, odkud vyběhla, asi nás přivítat, kočka. Vlastně - kotě. Uřed se líbalo a strašně moc stálo o mazlení. Zastavili jsme se, ale jen abychom okoukli, jaké je úroda jablek v přílehlém sadu. Vitamíny by byly o to více nám jich bylo líto v ústech majitele, který živě gestikuloval za zavřeným oknem. Šli jsme tedy dál ale - kotě s námi. Ne ze námi, ale hezky vedle mé nohy. Jako pes. Tak to trvalo, než jsme došli do vesnice. U prvních otevřených vrat měl boudu včelík, co vytrvale štěkal. Kotě se bálo. Nemělo zpátky daleko, jenom do kopce, tak jsem se s ním chtěl rozloučit. Sotva jsem pohnul rukou a řekl: Ahoj, už bylo zase u nás a odhodlaně nám šlapalo za paty. To už se zalíbilo i mámu kamarádovi, který poznamenal, že takovouhle vandrkočku sebou ještě neměl. A že on má na ženskou kouzlo! I když nás muselo chvílemi dohánět, vydržela naše vandrkočka až lo svačkovou přestávku. Dříve než my ochutnala zbytky sýra a když jsme ji odehnali, odtáhla si pro změnu čtvrtku chleba. Mladové děti! A když potom seskočilo s víc jak metrového balvanu, začali jsme uvažovat o tom, že si je necháme. A tak jsme měli vandrkočce, co slyšelo na jméno Ahoj.

Dál jsme šli do kopce a protože kotě bylo unavené, vsadil je k sebe rád k sobě do kořichu. Líbilo se mu tam a dokonce i usnulo. Mělo úplně malou hlavičku, na předních tlapkách bílé rukavičky, na zadních stejná podkolenky a mně připadalo, jako by bylo naše vlastně už dávno.

V místech, kde les řídí a byla vidět vesnice, kamarád postavil kotě do listí. Ahoj se ohývalo, několikrát škrublo křečovitě celým tělem a zvrátilo všechno, čím jsme je hostili. Dívali jsme se na to překvapeně a když kamarád zjistil v kořichu páchnoucí vlhko, tak na tu němou tvář najednou zanevřel. Ani mně už nějak nesešlo. Stále se ještě drželo za námi, ale my jsme už s ním nechtěli nic mít. Opustili jsme je v jeho těžké chvíli, bylo unavené a snad trochu nemocné, jak už děti bývají. Co chvíli jsem se za ním otáčel, rozdíl mezi námi se zvětšoval. Minuli jsme statek blízko vesnice a když jsme se ještě ohlíželi, viděli jsme kotě v náručí jeho nové majitelky, která na něm vyvádala: Jak ses sem dostalo?

Na to by určitě ta přecházková paní nepřišla. Mně bylo jasné, že kotě je v dobrých rukách a napadlo mi, kdože to tak chvályhodně zakládil. Kdo přivedl to zvířátko s jeho trápěním k lidem usudlejším a proto pečlivějším a důslednějším, a nenechal je napospas pochybným existencím, které drží nad vodou patka chleba a jež ani nevědí, kde budou dnes v noci spát.

JOHNY

ČIŽKÉ TO MAM?

NA TO DNES PODRUHÉ ODPOVÍDÁ MATA-HARI Z KARVINÉ.

Spáčené listí /Houla/

Podzim utáhl
tkaničky bot,
dnešvy slunce
jsou stále kratší
Páteční večery
vítají milence
Kolumbové krásna
plují lupením.

Ooooo
12.

"Spáčené listí", lyrické a tklivé básně, vyznačující jas a optimismus, autor se vyjádřil lehce, použil osobitých přirovnání a výrazů. V těchto několika řádcích odrazil část podzim-

ní atmosféry. Opravdu se nedá neocenit výstižné vyjadřování např.: kolumbové krásna plují lupením; a vůbec celkově.

XXX

U ohní trampských potlachů
celopeni světlo mety světlušek
stojí řada trampských psavců
s klacíčky v rukou
Míří jima do nebe
s pláčí koně Perseova
Mezicím
za hrabemí
slov a vět
kterým už nikdo nedá ten
správný a jedinečný
slovo sled
Poskakuje vandrák
už je na špičkách
přilpen ke zdi
tak něžně
že si to nedá
a upadám zpět
do nostalgie ztracených snů
v nichž vidím
jak mi vydávají
první knížku

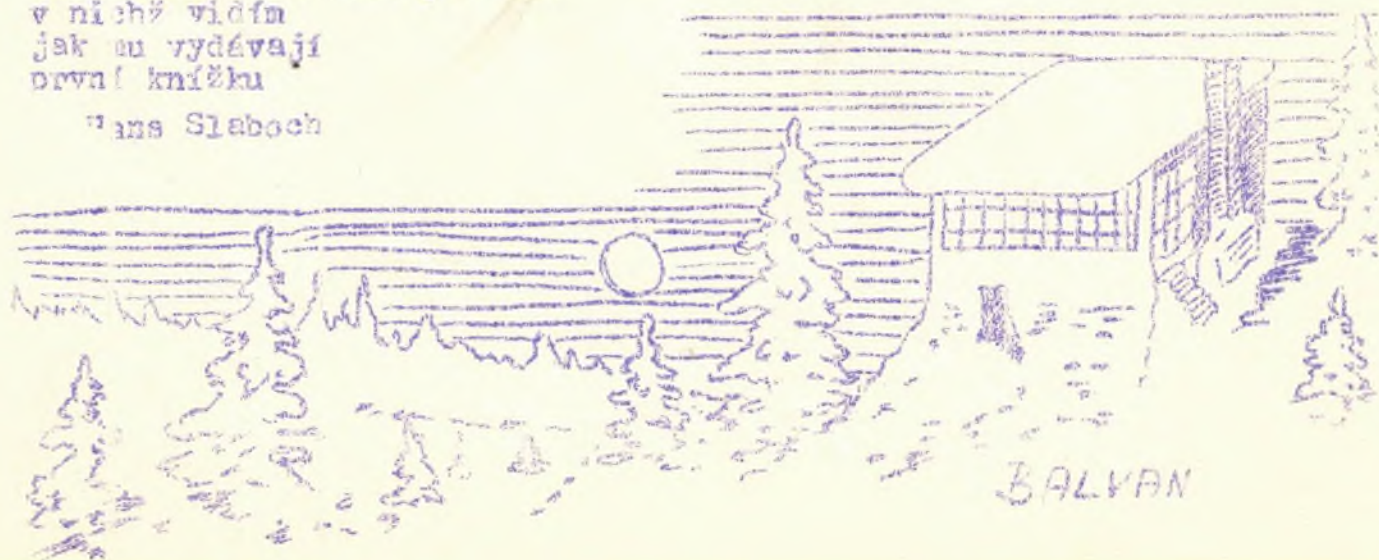
Mans Slaboch

Mansova básně je velmi subjektivní. Autor si volí hlubší motivy, které velmi svérázným způsobem zpracovává. Složitě obrazy a způsob vyjadřování snižují částečně srozumitelnost básně a tak oslabují i její působení na čtenáře. Vyslovení pocitu a názoru psavce obsahuje závažnější myšlenky, které nutí čtenáře k dalšímu osobnímu zamyšlení.

Na další práce se těší Mata-Hari.

Ahoj!

Tvorbu posílejte na Le, dyninu adresu

BALVAN

REZERVOVÁNO PRO CHVÁTU

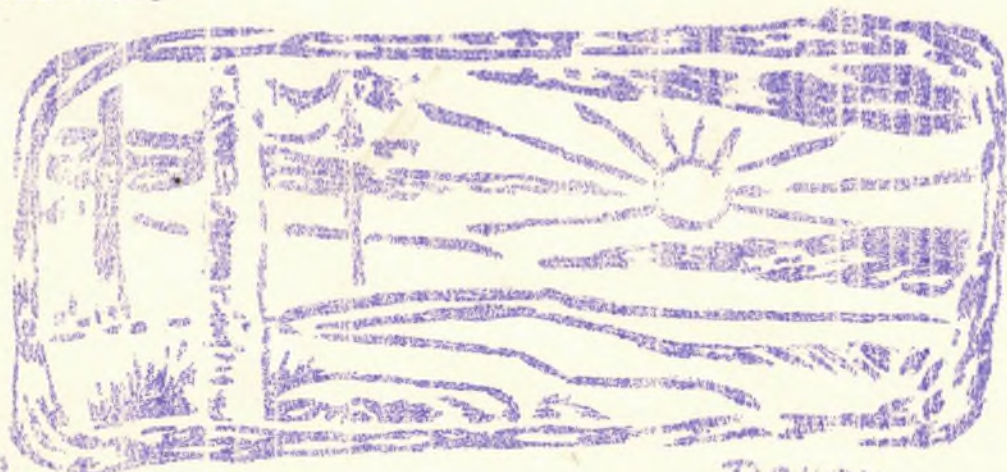
M á m e n í

Kdo mě to plaší v tom velikým lese?
Že se jen šiška na větéve třese?
Cí to jsou hlasy, co přichází z dále?
Že by jen cvrčci na housličky hráli?
A co to buší v trávě u potoka?
To jenom tam tam chladnou vodu loká?
Tak proč mi srdce tak zmateně buší!
To asi příchod boha Pajdy tuší...

/...nepřišel, nepřišel, tak smluvím rande na jindy.../

p ř í c h o d d n e

Ráno na nás slunce vyšplácho svazek božavých paprsků.
Chromáme si ve spacákách. Otevíráme unavený oči osleplý spánkem,
víčka mám jak těžký závěs - od včerejšho ohně, kouře a chladivý
noci. Zaškráčí hvizdává mšinka.
Z údolí se ohlivalila nečechraná mlha a my ji odháníme rukama.
Čarujeme čaj. Ohniště z včerejšho voňavého večera vzrostlo o ně-
jaký ten štápec, nakupily se tu zbytky zčernalých klaciků a větvi-
ček. Roztahujeme celty, rulujeme usárny, srkáme nehořklý čaj. Oheň
do sebe pije poslední zbylá dřívka, narůžovělý popel šeha a slaboun-
ký pramínek dýmu je stále tenčí a tenčí. Cívíme na umírající oheň
a když už nezůstala jiskra nebo třáslavý plamínek, světíme ohniš-
tě volou z edusů, roznášíme vlahé kameny, hloubíme jamku pohřbí-
váme tam pozůstatky něčeho, co včera docela ovládlo naši náladu,
pocity, něco, co nám chvílemi odnávalo řeč a uchvacovalo naše oči.
Ohně.
Nad hroboček stelíme hlínu, listí a jehličí a když nadhazujeme u-
sárny s otáčíme se, zjišťujeme, že tu vlastně včera a dnes nikdo
nebyl.
Mlha se zatím rozptýlila a slunce se připíchlo nad sousedním lesem.
Opouštíme camp.

Opouštíme

73

RAKAN

Bille, tys mě prásk.

Vzpomínáš Bille, jak jsme vládali jižní vítr, aby nám neukradl to málo, co jsme vyšťárali z tej jálovej země za Velkým průsmykem a co bylo hlubý jako zlato, Bille. Bille, pak nám lidi dole řekli, že je to pyřit. Tys tenkrát Bille brečel jak malý kluk. Snad ti bylo líto těch prázdných dnů tam nehoře, Bille. Snad jsi Bille koštoval své sny, kerý co živ budeš, nemůžeš zaplatit, Bille. Brečel jsi nad tím barákem s velkejma francouskejma voknema votoženýma na východ, napanýma kytkama, s koupacím křeslem, whisky a doutníky, Bille a brečel jsi taky sám nad sebou a nad náma oběma. Nad tím, co nikdy nebude, Bille. Pak si dal ten pyřit tím malým špinavejším Mexikánem, kerý si s tím krámem pak bráli na zlatokopy, Bille.

Bille, tys mě prásk.

Teď na mě čumíš a zas brečíš, Bille. Proč, Bille. Proč taky vopakuješ stejná slova, Bille. Copak, ksekru, nedovedeš v životě nic jinýho, Bille??

Jo, Bille, teď sem ve krapátko těžší a koušu zem, jak nenažraná jalovice ta nejfajnovější trávu, Bille. Voní jarem, Bille a je to ta samá zem, ve které leží zlato s lidi, Bille a když bych se chtěl vdkousat pryč tej bolesti, co mě pálí ve vočích, Bille. A v žaludku, Bille. Ale nejvíc, Bille, ve vočích. Bille, sprav to za mě.

Bille, tys mě prásk.

A nevědno ti to přišlo nějak líto, Bille. Byla to čistá rána, čistá, správná rána, Bille. Já Ti to jednou rád dosvědčím, Bille. Nemusíš si nic vyčítat, dostal jsi mě a prásk zepředu, Bille. Díval sem se ti do vočí, kerý byly v tej chvíli studený jak tehle zem, kerou teď košťuju a čutná mi jerem, Bille. Díval sem se ti do vočí a nemul ani prsten, Bille. Vzpomínal jsem, jak si brečel nad tím zlatem, kerý vlastně zlatem nebylo, Bille a tak mi teď pálí žaludek, jako bych vychlístal dvě piny whisky ráno na lečnej žaludek a sítě po flámu, Bille.

Vypim se z toho, Bille. A pak budu svědčit, že za to nemůžeš. Za ty studený vočí a za to že teď brečíš. Nede mnou a taky nad sebou. Jak dřív, Bille. Brečíš nad náma voběma. Nad tím, co už nikdy nebude, Bille. Já Ti budu Billy jednou svědčit. Fakt, budu. Až ty uvidíš taky nějaký studený vočí, Bille. Já Ti Bille, vďekdívka nosil smůlu, smůlu a neštěstí, víš Bille. Ale to tvý zlatc, kerý teď pěchuješ do sadlavých brášen a brečíš, brečíš, sořva mkněš na stranu, kde upřeně hlídám to modrý nebe, Bille. To sem ti nepřišel lohnout, Bille. Dyt já Ti, Bille, přišel jenom říct, že tenleto Tvý zlatc, je Bille, jenom taky pyřit, Bille.

MARKO

